

Pokračování Jezabel nyní exkluzivně ve Zpravodaji MÁME RESPEKT PŘED ZDEJŠÍM PUBLIKEM

Každý, kdo ve čtvrtek přišel do rakovnického divadla, byl určitě mile překvapen z představení, které jsme mohli zhlédnout. Rádobydivadlo Klapý naplnilo sál příjemnou náladou ale i lehkým pocitem mrazení... Hvězdami čtvrtečního večera se bezpochyby staly dvě dámy. Liz a Betty - **Veronika Týcová a Eva Andělová**. Obě si určitě získaly každého, kdo jejich brutálně-něžné komorní představení zhlédl.

První obligátní otázka: Jak se vám hrálo?

Veronika: Dobře, moc dobře. Byla jsem mile překvapena reakcemi lidí v publiku. Ne, že by nebyly příznivé odezvy jinde, ale nevěděla jsem, jak bude reagovat zdejší publikum, které je zvyklé hodně chodit do divadla.

Jak se vám povedlo objevit takovou krásnou hru?

Veronika: Určitým vzorem pro nás bylo divadlo Ungelt, kde se představení do dneška hraje pod názvem Perla Hollywoodu a já. Pokusili jsme se ten námět převzít, aniž by jsme cokoli kopírovali. Velmi se nám líbilo, že se jedná o komorní hru. V souboru se tou dobou připra-

vovaly dvě hry zároveň, potřebovali jsme něco „menšího“.

Přišel s tím nápadem pan režisér, nebo jste se jako holky dohodly, že byste si chtěly zrovna spolu Liz a Betty zahrát?

Veronika: Asi obojí dohromady. Bavily jsme se s režisérem Valešem o tom, že by jsme si chtěly spolu zahrát. A pak to prostě vyšlo. Už díky obsazení té druhé hry, která vznikala současně. Určitě jsme si ale chtěly někdy intenzivněji zahrát spolu.

Měla jste dost šílenou roli - spoustu textu, postav - zkoušela jste si i doma?

Veronika: Na to moc nejsem, bylo to jenom o tom otrocky se učit daný text.

Jak dlouho jste se zkoušely?

Veronika: To bylo složitější... Zaskočilo nás onemocnění, zkoušení se víceméně odehrávalo v kanceláři režiséra, bez

rekvizit ve stylu: „Ty asi půjdeš tam a přitom odneseš tohle...“, mnohdy jsme se dost nasmáli, ale i zapotili... Celkem vzato to vyšlo na dvacet zkoušek.

Kde se vzala, tu se vzala, přišla k našemu malému randez

vous paní Eva Andělová. Inu - jaké je to trávit třicet dnů s takovou celebritou?

Veronika: Je to drsný!!! (smích) Vzhledem k tomu, že hra není fikce, Fullerová je reálná postava a opravdu to zažila. Proto to zřejmě vnímám z pohledu herce úplně jinak než divák. Snad intenzivněji...

Poslední otázka patří Betty. Co bylo na zkoušení pro vás nejtěžší?

Eva: Jednoznačně to nadávání! To já vůbec neumím, když jsme sem jeli, celou cestu jsem na svého šoféra křičela dopr**** a další podobné věty. Docela se divím, že mě v pülce někde nevysadil.

Veronika Hendrychová a ofc

Past aneb Stalo se v Chamonix

Robert Thomas patří k dramatikům hraným celosvětově – i v Čechách. *Mandarinkový pokoj*, *Dvojí hra*, *Ozonovým filmem* znovu zpopularizovaných *8 žen...* Soubor Slánská scéna Slaný nabídl ve čtvrtek odpoledne jeho *Past*, známou z českých jevišť spíše pod v titulku zmíněným podtitulem.

Výše zmíněné texty jsou téměř všechny detektivky, nebo spíše hry s detektivně laděnou zápletkou. Thomas ovládá své řemeslo velice zručně, včetně promyšleného umísťování falešných stop a rafinované práce s diváckým očekáváním. Nechybí ani řada překvapivých zvrátů ve finále.

Slánská inscenace jest nepochybně poctivě, fortelně vybudovaná, psychologicky pravděpodobná, takřka vše, co autor předepisuje, je dodrženo. Ví, že tento žánr potřebuje důkladnost a až na pár drobných lapsů (jizva, kterou abbé neuvidí, byť se v textu tvrdí opak) mu ji také dávají.

Slánští hru logicky staví od pointy, od závěrečného obratu. Vybudují tak logicky past na Daniela, podcení však poněkud to, že Thomasova hra by měla být zároveň pastí na diváky, kteří by měli být neustále rozvíkláváni v hoto-
vém názoru, jaký si na situace utvoří. Postava Ženy tak od začátku působí jako silná intri-

kánka, ke které necítíme důvěru – tak o ní hovoří Daniel. Ale co ji vybudovat úplně kontrastně – tak, abychom v ní viděli oběť, kterou Daniel bůhvíproč zapírá a pochybovali o svých sympatiích k němu? V slánské inscenaci od začátku máme pocit, že je Daniel obětí a nic nás už nenutí tento názor změnit – překvapení jsme proto až na konci, kdy jsme již poněkud ukolébáni přímočarým postupem děje.

U postavy Komisaře jsme pak postrádali větší věrohodnost ve vztahu k Danielovi. Abychom byli jako diváci falešně oklamáni, měl by zřejmě být v případě mno-

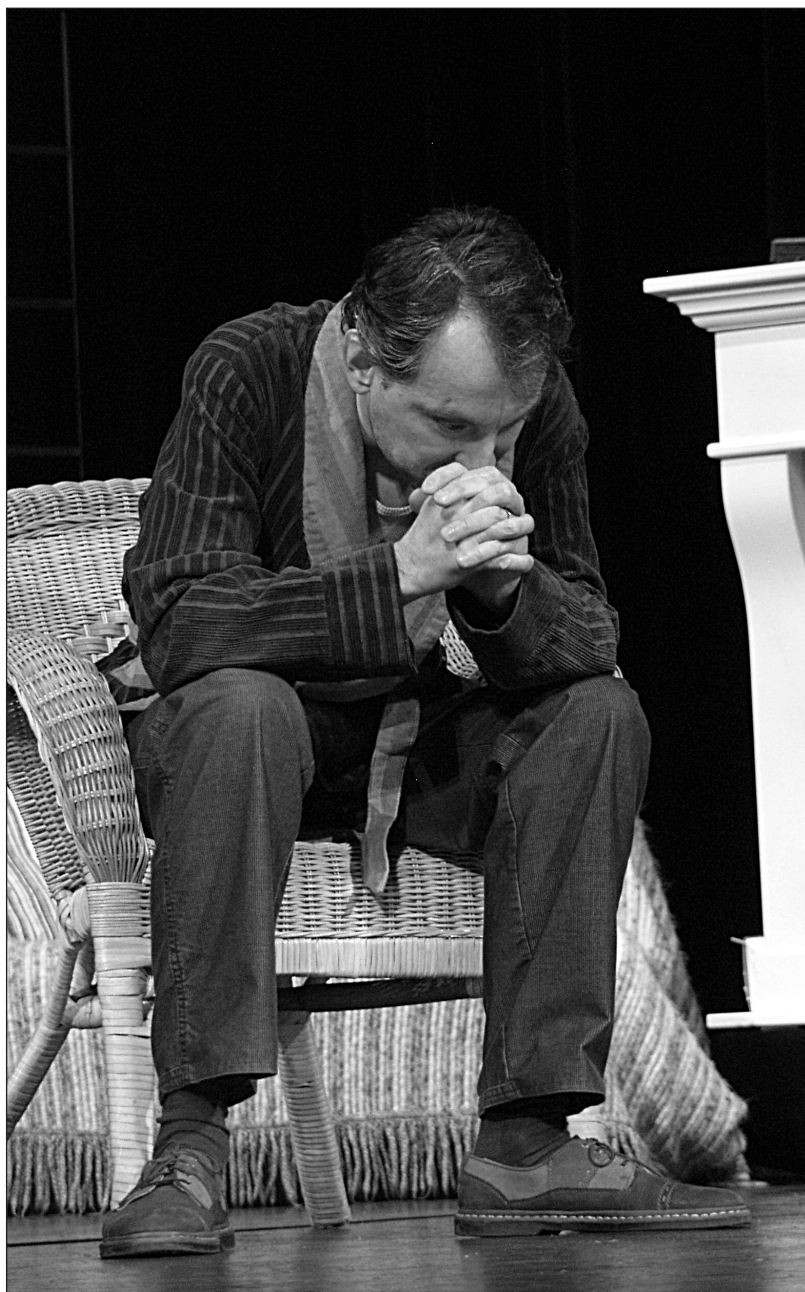
hem více emocionálně angažován, působit jako muž, který stojí před mimořádně složitým případem a je jím plně aktivizován. Jako muž, který Danielovi důvěřuje, snaží se mu ze všech sil pomoci, přestože vše mluví proti němu. Pak by také mnohem účinněji vyšel Thomasův „falešný konec“, kdy náhle uvěříme, že se Komisař před námi celou dobu přetvařoval a je vůdcem zločinecké bandy.

Thomasova hra je v principu konverzační – a počítá v této rovině s neustálým hereckým komentářem, paradoxem, jemným zpochybňováním řeče-

ného, s tím, že věci jsou říkány dostatečně dvojsmyslně, že nás udržují v nejistotě ohledně pravých záměrů hovořícího. V tomhle směru se zmíněná důkladnost obrací proti slánskému – v této inscenaci se hovoří přímo a jednoznačně – a tudíž nejsme mateni, což bychom žánrově asi být měli.

Slánští jako by na hru nenahlédli z pohledu policistů, nepoložili si otázku, jak zdařile vybudovat intriku, která by měla Donalda usvědčit. Hra tak vychází psychologicky zjednodušeně – a byť to detektivní v ní funguje a udržuje nás po celou dobu v jistém napětí, ukazuje se, že zredukováná na pouhou detektivku působí *Past* z hlediska délky poněkud roztaženým dojmem.

Jan Šotkovský

Liz a Betty

Stává se to. Ne příliš často, ale stává. Jednoho dne u vás zkrátka zaklepe na dveře idol vašeho dětství a rozhodne se s vámi měsíc bydlet. Když vás po měsíci opustí, je z vás někdo jiný než předtím. Tohle se přihodilo americké dramatičce Liz Fullerové s hvězdou amerického filmu 30. – 50. let Bette Davisovou a zasáhlo jí to natolik, že popsala svůj zážitek v silně autobiografické hře *Liz a Betty*, uvedené na Wintrově Rakovníku Rádobydivadlem Klapý v režii L a d i s l a v a Valeše (česká premiéra v Divadle Ungelt byla pod názvem *Perla Hollywoodu a já*).

Text je laděný silně epicky, je vlastně vyprávěním Liz, do kterého Betty občasně vstupuje. Ostatní postavy, jakož i všechna prostředí jsou evokována pouze hrou dvou představitelk těchto postav – o to větší tíha na nich leží.

Rádobydivadlo má pro tyto role dvě skutečně výtečné představitelky – Veroniku Týcovou (Liz) a Evu Andělovou (Betty). Jejich výkony jsou hlavní devizou inscenace a posouvají ji do poměrně vysokých pater českého amatérského divadelnictví. Přesto je na místě zmínit i k nim několik výtek.

Fullerová ve své hře namíchá

zručně řemeslně vydařený mix humoru, nadsázky, dramatičnosti a sentimentu. Její hra má však velké riziko v tom, že se stane pouhou „skládačkou“ dojemných situací ze soužití jedné obyčej-

ná. Chyběl také neustálý akcent na tlak času a na stupňující se nesnesitelnost Betty pro její spolubydlící. Tempo hry se tak nadbytečně rozvolnilo.

Obdobně se nám zdálo, že

né ženy se svým idolem, jakými si „co jsme to s Betty všechno zažily“. Čelit se tomuto dá jedi- ně důrazem na vnitřní proměnu Liz v průběhu soužití, na to, jak od naivního obdivu k „velké Betty“ přechází ke kritickému pohledu na ni. Liz je jednoznačně ústřední postavou, Betty je pouze jakýmsi katalyzátorem a zprostředkovatelem mnohem důležitějšího vztahu Liz k její zesnulé babičce.

Tento „oblouk“ se bohužel nepodařilo Veronice Týcové sklenout natolik, aby se stal skutečným vnitřním tmelem hry – je ovšem otázkou, nakolik je takto scelena tématem Lizina nalezení vnitřní důstojnosti už hra samot-

Eva Andělová přece jen nebyla natolik sebestřednou a nepříjemnou Betty, jak by bylo zapotřebí – její uměřenost nejenže potlačila nejkonfliktnější situace hry, ale v některých (společné sledování filmu, závěrečné čtení dopisu) dovolila situacím upadnout do nadbytečného sentimentu.

Dlužno ještě zmínit, že vzhledem k tomu, jak antiiluzivní je v principu Fullerové text, se nám zdá scéna nadbytečně popisná – není ani čistě funkční, ani nemá vlastní estetickou, výtvarnou hodnotu.

Přes všechny výhrady nezbyvá než na konec zacitovat PhDr. Strotzera – krásné představení.

Jan Šotkovský

KRONIKA VČEREJŠKA

I tentokrát se Rakovník probouzel do kalného rána, které bylo způsobeno především druhým jarním dnem, který si zřejmě myslel, že není jarní ale časné zimní a v republice přinesl řadu sněhových srážek. Kalné ráno bylo kalnějším i pro několik nepoučitelných nesnílků, kteří se rozhodli vytrvat v divadelním baru déle přes půlnoc, přestože je druhý den čekala práce, škola, zaměstnání nebo „jen“ vysvětlování rodinným příslušníkům či dokonce zodpovědná práce v porotě. Dálnice mezi Brnem a Prahou familiérně i oficiálně zvaná D1 byla jako obvykle jen s obtížemi průjezdná, což vůbec nevadilo slánským ochotníkům, kteří se dostavili na čas. Zřejmě z toho důvodu, že Slaný je na mapě České republiky úplně jinde a neporovnatelně blíž k Rakovníku než Brno. Ano, ano, cesty boží jsou nevyzpytatelné. Například na rozdíl od Slánské scény, která byla na jevišti včas a začala hrát prakticky hned po třetím zvonění, se někteří diváci infiltrovali do jeviště jako Švábi na pivo a bohužel nikolivěk nenápadně jako zápach. Bouchání dveřmi chvílemi připomínalo rytmické orgie bubnů haitských válečníků během rituálu voodoo. K dobrým zprávám patřilo, že na Wintrovky dorazil i oblíbený manželský pár Helenka Vondrušková a Jaroslav Vondruška. Posléze se k celebritické ekipě přidal i zbytek rodiny režiséra Milana Schejbala. Začínám věřit tomu, že do sobotního večera už tu budou opravdu všichni.

Za barem byly k dostání úžasné těstoviny vyrobené šéfkuchařem Filipem Strejcem, který sice vždycky tvrdí jakože normálka, ale znalci vědí, že ochutnat a zemřít v nebi gurmánů je ten nejchutnější sen každého nenažraného ochotníka.

Večerní představení navštívil i rakovnický starosta s manželkou. Starostenskému páru se klapská hra líbila. Jistě nejen proto, že pan starosta dostal návštěvu divadla jako brzký dárek k narozeninám, které slaví právě dnes. Na Liz a Betty se přišel podívat i vedoucí oddělení investic Milan Kotál. Kladný ohlas na inscenaci byl slyšet i z jeho úst, dá se tedy očekávat, že investice do kulturních zařízení v Rakovníku by mohly narůstat geometrickou řadou. I když – už ani ty geometrické řady nejsou, co bývaly a vlastně ani ty deprese, řekl mi jeden melancholik

a jeho kamarád flegmatik dodal, že je mu to vlastně jedno.

Půlnoc se pomalu blíží, Jan Šotkovský po náročném semináři píše v kanceláři ředitelky DS Tyl a dramaturgyně Aleny Mutinské hodnocení poroty a půlnoc se nezadržitelně blíží. Piji první dvoudecí velmi kvalitního vína a čekám, zda se dostaví naše sazečka. Skutečně to není cibule, neděste se. Prostě jenom sází písmenka a fotky do řádků. Mám fajn pocit na duši z uplynulého dne a skoro by se mi chtělo křičet s doktorem Faustem – živote postůj!!! Jestli dneska v noci nenastane konec světa, tak to ještě chvíli potrvá. Netěš se Mefisto, takovou radost ti zase neudělám.

Jan Švácha

PROGRAM:

Pátek 23. března 2007

Tylovo divadlo 14:30–16:20 hodin

Arnold Ridley

PŮLNOČNÍ VLAK

Divadlo TYRŠ při TJ Sokol Lány

Jevišť Tylova divadla 19:30–20:40 hodin

Karel Steigerwald

A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE...

Divadýlko NOVANTA na dlani Mladá Boleslav

Tylovo divadlo 24:00–01:10 hodin

Inspirativní představení

Stephen Mallatratt

ŽENA V ČERNÉM

A Sudio Rubín Praha

Resumé dne č. 3 aneb Jak jsme se snažili nerozumět

KRONIKA ZÍTŘKA

Jako každý song má svůj protest-song, jako každý rub má svůj líc a jako každá černá má svou bílou, i kronika včerejška má svou druhou stránku. A to je Sybillin deníček. Sybilla, která tu nebyla, poodhalí roušku svého magického umění a seznámí senzacechtivé čtenáře s jejich a svým budoucím osudem. Ano. Tento okamžik, přátelé, přichází právě teď.

23. 3.

Dnes jsem se probudila se strašnou kocovinou. Není divu. Vzhledem k tomu, že se polovina našich přátel omluvila, že večer nedorazí a druhá polovina to prostě udělala, rozhodli jsme se se „zdravým jádrem“, že budeme pít na jejich zdraví, příp. na to, aby je vzal čert. Výsledek byl stejný. Po osmé slivovici mi zrudly obě oči a vesele jsem se smála i při cestě na záchod. Od jedné hodiny ráno mi večer splývá v barevné mlze, ze které se občas vynořují rozpité obličejky kamarádů a mé vtipné výroky, za které jsem se ráno notně styděla. Snad nejhorší byl pokřik „Chlastat rumšt, to je kumšt“, který si bohužel pamatuji ještě teď.

Ve 14.30 začínalo představení „Půlnoční vlak“. Posílena guláškem jsem se na něj vypravila. Trvalo bez deseti minut dvě hodiny! V polovině jsem bohužel usnula, takže mi ušla zápleтка.

Další představení mě ale zaujalo daleko víc. Po patnácti minutách se

totiž porouchala nějak opona, či co. Asi třikrát spadla a pak zas vyjela nahoru. Sympatičtí herci lehce vypadli z konceptu a chvíli se i s námi smáli. Pak se hrálo dál a už bez problémů. Nicméně nás to všechny probralo. Kamarád Citrón dostal škytavku a dvě hodiny se jí nemohl zbavit (asi z rozčilení). Osm lidí mělo na sobě oranžové tričko (počítala jsem to) a skoro všechny holky červené vlasy, což mi přišlo jako zajímavá vizuální kombinace. Jaké bylo počasi, nevím, a nevěděl to nikdo. Z Tyláku se vycházelo zase až po půlnoci po vydařené párty. Baru tentokrát dominovala ska-hudba a půl tuctu mladých dredatých dívek, které polonahé tančily na baru. Díky tomu setrvali i ti, které „ska“ zatím nepohltilo. Inu, hltali jiné věci, snad ještě zajímavější.

Jo, někdo byl hrozně našťavaný. Ale už si nevzpomínám na jméno. Modrooký blondák. Dostal dvakrát za sebou teplé pivo a potřetí studené, ale nealkoholické.

A porota? Dnešním dnem počínaje, začala s černým humorem. Byla k neudržení. M.S. hodnocení zahájil vtipem o mrtvole v popelnici a M.S. citoval neurvalý výrok O. Wilda o funkci ženského pohlaví ve srovnání s jistou obilninou.

A to je všechno. Jo, v 16.15 dojde toastový chleba. Je třeba ho včas dokoupit.

S.